

Máte niečo na jedenie?

Napísal Hanka Švecová
Utorok, 26 Marec 2013 21:06

Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní, keď sa zjavil učeníkom, povedal: Pokoj vám. A oni ostali zmätení a naľakaní. Mysleli si, že je to duch. Ukázal im svoje rany, rukolapné dôkazy, že je to on. Hovorí, že duch nemá telo a On ho má. Ale oni stále nemohli uveriť od veľkej radosti. A nakoniec im povedal jednu zaujímavú vetu: „máte tu niečo na jedenie?“ Ako ľudsky, prirodzene sa Ježiš zachoval. Nedával im žiadne kázanie o tom, čo kedy povedal, keď ešte chodil s apoštolmi pred svojim umučením, aby si dokázali dať veci do súvisu, nezazlieval im, že neveria napriek tomu, že ho videli a dokonca sa ho mohli aj dotknúť. Nie, on ostal úplne prirodzený a vypýtal si niečo na jedenie (veď predsa 3 dni nejedol hahaha). Ostal nohami na zemi. Žijem moju vieru úplne prirodzene? Je mojou prirodzenou súčasťou ako je prirodzené „sa najesť“? Nerobím sa viac pánbožkom ako je sám Boh?

Poviem ešte jednu úsmevnú príhodu, ktorú som zažila na duchovných cvičeniach, kde sme meditovali práve túto stať z Písma. Počas cesty na obed som sa stretla s istým biskupom na dôchodku a tak sa pýtal, ako prebiehajú duchovné cvičenia a o čom sú. Tak som mu povedala ako sa ten Ježiš ľudsky a prirodzene zachoval po zmŕtvychvstaní a vypýtal si jesť. A on na to, že či som si len to zapamätala?! No ale keď som mu vysvetlila, že treba ostať nohami na zemi, reálny a prirodzený, tak mi na to zareagoval, že vraj, kde prednášam.... Tak ma to pobavilo... Áno, aj pri pánoch i biskupoch treba ostať prirodzený.... Všetci dýchame jeden a ten istý vzduch a v konečnom dôsledku, všetci sme deti toho istého Otca. Ostaňme prirodzení s prirodzenou úctou voči druhému, voči blížnemu.